

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.670 van 26 mei 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van respectievelijk Bengaalse en Belgische nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2008 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van 3 september 2008 waarbij de visumaanvraag gezinshereniging van Atia AKHTER wordt geweigerd, aan verzoekster ter kennis gebracht op 16 september 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 21 april 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. TIELEMAN, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster, geboren op 25 oktober 1972, die verklaart van Bengaalse nationaliteit te zijn, is in het huwelijk getreden zijn met de heer H.A., van Bengaalse nationaliteit. Op 16 oktober 2007 wordt dit huwelijk geregistreerd in Bangladesh.

De heer H.A. was op 20 juni 1995 België binnengekomen als Bengaalse asielzoeker en verkreeg een identiteitskaart voor vreemdelingen als gevolg van zijn huwelijk met een Belg. Dit huwelijk duurde van 26 oktober 1996 tot 2 september 2006. In de loop van het jaar 2000 verwierf de heer H.A. de Belgische nationaliteit.

Op 30 januari 2008 dient verzoekster een visumaanvraag gezinshereniging in.

Op 3 september 2009 wordt het visum geweigerd. Dit is de bestreden beslissing.

“Op datum van 23/05/2008 werd er op basis van artikel 40 (huidig art. 40ter) van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een visumaanvraag ingediend door mevrouw A. A., geboren op (...), van Bengalese nationaliteit, om haar echtgenoot, H. A., van Belgische nationaliteit, in België te vervoegen; Overwegende dat uit het volledige administratieve dossier gebleken is dat H. A. op 20/06/1995 een asielaanvraag indiende waarin hij verklaarde sedert 11/04/1995 weduwnaar te zijn van P. S., geboren op 05/03/1972. Het huwelijk zou op 26/03/1995 in Bangladesh zijn voltrokken; Overwegende dat H. A. op 26/10/1996 in Deurne in het huwelijk getreden is met de Belgische B. R.. De huwelijksakte in kwestie vermeldt eveneens dat H. A. weduwnaar was. Op basis van het huwelijk met de Belgische onderdane verkreeg H. A. een verblijfsvergunning en in 2000 de Belgische nationaliteit. In 2006 werd de scheiding uitgesproken door de rechtbank van eerste aanleg in Antwerpen; Overwegende dat in het kader van de huidige visumaanvraag ter staving van de huwelijksband een huwelijksakte werd voorgelegd waaruit blijkt dat H. A. en A. A. op 01/10/1990 in Bangladesh in het huwelijk getreden zijn. Overwegende dat H. A. ten overstaan van de Belgische autoriteiten dus steeds verzwegen heeft dat hij reeds gehuwd was in Bangladesh, en dat hij bijgevolg valse verklaringen heeft afgelegd in het kader van zijn asielaanvraag en zijn huwelijk met B. R.; Overwegende dat volgens het adagium "fraus omnia corrumpit" de frauduleus bekomen verblijfstitel en later de Belgische nationaliteit geen enkel recht kan geven op een gezinshereniging (cf. Arrêt de la Cour d'Appel de Liège du 26/03/2002 n° d'ordre 880 répertoire n° 2002/1779).; Bijgevolg weigert de Dienst Vreemdelingenzaken in het licht van het voorgaande het tussen H. A. en A. A. afgesloten huwelijk te erkennen in België. Het huwelijk opent derhalve evenmin het recht op gezinshereniging; Het visum wordt bijgevolg geweigerd.”

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verwerende partij wordt om die reden verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verwerende partij werpt op dat het beroep tot nietigverklaring niet ontvankelijk is in hoofde van verzoeker omdat de bestreden beslissing geen betrekking heeft op hem, zodat hij niet het persoonlijk en directe belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing de weigering betreft van een afleveren van een visum aan verzoekster. De heer A.H. maakt niet het voorwerp uit van de bestreden beslissing en doet bijgevolg niet blijken van een benadeling of belang. Verzoeker maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat hij over enig belang zou beschikken bij het indienen van huidig beroep. De heer A.H. getuigt niet van het rechtens vereiste persoonlijk belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing. Het beroep is onontvankelijk in hoofde van verzoeker, de heer A.H.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste Middel: Schending van de hoorplicht op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel. Schending van de EU Richtlijn 2004/38 van 29 april 2004.

Het beginsel van behoorlijk bestuur, de hoorplicht heeft tot doel dat de bestuurde zijn standpunt op nuttige wijze kan doen kennen en bovendien dat het bestuur het zorgvuldigheidsbeginsel respecteert door pas een beslissing te nemen na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van de relevante gegevens. (I. Opdebeek, op.cit. p. 235 e.v.).

Het verhoor dient als basis voor verdere stappen binnen de administratieve procedure. Het is daarom noodzakelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken kennis heeft van alle relevante informatie. Het verhoor moet daarom met respect voor het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht worden afgenomen.

Het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht is enkel van toepassing bij afwezigheid van een normatieve regeling van de hoorplicht. Het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht is van toepassing bij het nemen van beslissingen met individuele draagwijdte. De bestreden beslissing ressorteert gevolgen die een weerslag heeft op de rechtstoestand van verzoeker, het heeft een individuele draagwijdte.

Het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht geldt bij het nemen van individuele bestuurshandelingen t.a.v. burgers, ambtenaren, mandatarissen en andere besturen. Verzoeker is burger.

In onderhavig geval blijkt duidelijk dat de hoorplicht die bestaat in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken niet vervuld werd.

Verzoeker had gehoord moeten worden alvorens hem de bestreden beslissing werd betekend. Zonder dat verzoekers hierover werden aangesproken werd de beslissing genomen met de volgende motivering:

"(...)."

De huwelijksakte van verzoekers vermeldde inderdaad foutief op het twaalfde punt "Date on which the marriage was contracted: 01.10.1990". Punt 24 stelt "Date of registration of the marriage: 16.10.2007". Er werd echter een materiële vergissing begaan bij het opstellen van de huwelijksakte. Verzoekers zijn immers pas op 16.10.2007 gehuwd. Er werd bijgevolg een vergissing begaan door de Bengaalse ambtenaar die bevoegd is voor het opstellen van de huwelijksakte.

De datum die op de huwelijksakte stond wekte verscheidene vragen op. Bij de aanvraag van het visum heeft verzoekster immers duidelijk de eigenlijke datum van haar huwelijk opgegeven: 16.10.2007. Dit is tegenstrijdig met de foute datum van 01.10.1990. De datum van 01.10.1990 op de akte gaat ook in tegen hetgeen verzoeker reeds bij andere gelegenheden heeft verklaard en hetgeen op zijn huwelijksakte van het huwelijk met Mevr. B. R. staat vermeld. Op het ogenblik dat verzoeker in het huwelijk trad met Mevr. R. had verzoeker een attest van ongehuwdheid moeten voorleggen. Het is dus onmogelijk dat verzoeker op dat moment wel reeds gehuwd zou zijn geweest. Bovendien zou het erg eigenaardig zijn geweest dat de huwelijksakte pas 17 jaar na het huwelijk zou worden geregistreerd. Bijkomend stelt het huwelijksattest dat verzoekster gescheiden was op het ogenblik dat ze haar huwelijk aanging. Verzoekster was nog geen 18 jaar oud op 01.10.1990. Gezien het feit dat in Bangladesh de wettelijke leeftijd voor het aangaan van een huwelijk op 18 jaar ligt, is het onmogelijk dat verzoekster op 01.10.1990 reeds gescheiden was.

Dergelijke vragen zijn zodanig doorslaggevend dat de Dienst Vreemdelingenzaken de zaak verder had moeten onderzoeken en minstens verzoekers de mogelijk had moeten geven om uitleg te verschaffen bij deze documenten.

Het zorgvuldigheidbeginsel veronderstelt immers dat een beslissing zorgvuldig wordt voorbereid en dat er voldoende feiten verzameld worden en voorlichting gegeven. De onduidelijkheid en tegenstrijdigheden die volgden uit de foute datum in het huwelijksattest noopte de Dienst Vreemdelingenzaken tot een grondige, zorgvuldige studie van de zaak. Verzoekers leggen bij huidig verzoekschrift een bijkomend stuk toe dat aantoonde dat de datum 01.10.1990 een vergissing is. Het gaat om de echtscheidingsakte van verzoekster waaruit blijkt dat zij op 14.05.2006 de echtscheiding aanvroeg van Dhr. A. P. Op 15.05.2007 werd verzoeksters echtscheiding geregistreerd. Ze kon bijgevolg onmogelijk reeds gehuwd zijn met verzoeker. Door na te laten minstens een poging te doen om meer feiten te vinden heeft de Dienst Vreemdelingenzaken het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Bovendien hadden verzoekers gehoord moeten worden. Verzoekers hadden immers zelf niet begrepen waarnaar de datum verwees. Ze hebben na het ontvangen van de beslissing de Bengaalse ambtenaar die bevoegd is voor het huwelijksattest gecontacteerd, zodanig dat de nodige verbeteringen werden aangebracht aan de huwelijksakte en de gerelateerde akten. Deze wijzigingen werden officieel doorgevoerd. Indien verzoekers gehoord waren geweest vooraleer de bestreden beslissing werd genomen hadden ze het één en ander kunnen uitleggen en kunnen

rechtzetten. Zo hadden verzoekers de verbeterde huwelijksakte samen met de verbeterde registratieakte en de echtscheidingsakte van verzoekster kunnen voorleggen. Door na te laten verzoekers te horen schond de Dienst Vreemdelingenzaken de hoorplicht in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en vertrouwensbeginsel. Verzoekers kunnen op de zitting de originelen van de bijgevoegde stukken tonen.”

4.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat het onderdeel van het middel waarin de schending van de Richtlijn 2004/38 van 29 april 2004 wordt aangevoerd, onontvankelijk is omdat verzoekster niet uiteenzet welke bepaling van deze richtlijn zou zijn geschonden.

De bestreden beslissing houdt slechts een beoordeling in van de verblijfstoestand van verzoekster en van haar visumaanvraag. Het is dus niet een bepaalde vorm van persoonlijk gedrag of de vereiste van de goede werking van de openbare dienst die aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt, maar wel een bepaalde vaststelling aangaande een situatie waaromtrent het bestuur uit hoofde van zijn bevoegdheid een beslissing dient te nemen. Bij deze vorm van bestuurlijke bevoegdheidsuitoefening geldt de hoorplicht niet. Verzoekster heeft op het ogenblik van het indienen van haar visumaanvraag voldoende de gelegenheid gekregen om alle stukken en gegevens voor te leggen ter staving van de aanvraag. De gemachtigde van de minister heeft geheel terecht, gelet op de elementen die hem ter beschikking stonden op het moment van het nemen van de beslissing, geoordeeld om de visumaanvraag te weigeren. Verzoekster kan moeilijk voorhouden dat er een fout is in hoofde van de beslissingnemende overheid als zij een stuk indient waarin zich een materiële vergissing zou bevinden. Zij had zelf bij het indienen van haar visumaanvraag kunnen nakijken of de elementen correct zijn. Verzoekster voegt nu documenten bij, maar de gemachtigde van de minister kon geen rekening houden met documenten die nog niet waren gekend op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Voor het beoordelen van de wettigheid van een beslissing dient men zich op het ogenblik te plaatsen van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens.

4.1.3. In de repliekmemoire stelt verzoekster dat verwerende partij verzoekster had moeten horen om bijkomende uitleg te krijgen inzake de datum van het huwelijk. Verzoekster heeft bijkomende stukken ontvangen en legt die voor.

4.1.4. Wat de aangevoerde schending van de hoorplicht betreft, houdt die als beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door verzoekster gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (Cf. RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; cf. ook I. OPDEBEEK, “De hoorplicht” in *Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 206, 247).

Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Het horen betekent niet dat verzoekster mondeling diende te worden gehoord maar dat zij de mogelijkheid moet hebben gekregen om haar standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster haar standpunt heeft kunnen uiteenzetten en de mogelijkheid heeft gekregen om haar aanvraag met alle mogelijke nuttige elementen en bewijsstukken te staven. Verzoekster maakt in het

licht van voormeld betoog niet duidelijk dat de gemachtigde van de minister de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding.

Verzoekster voert ten slotte aan dat de huwelijksakte een materiële vergissing bevat en dat het huwelijk plaatsvond op 16 oktober 2007 in plaats van 1 oktober 1990. Zij geeft een uiteenzetting van feitelijkheden die volgens verzoekster op deze materiële vergissing wijzen. Verzoekster meent dat bij de Dienst Vreemdelingenzaken vragen hadden moeten rijzen en dat ze verzoekster om uitleg had moeten vragen.

De Raad stelt vast dat verzoekster in het middel aangeeft dat er ook bij haarzelf vragen waren gerezen omtrent de huwelijksdatum vermeld op de akte. Bijgevolg kwam het aan verzoekster toe om betreffende het document dat zijzelf heeft voorgelegd en waarbij zij zelf haar twijfels had, de overheid in te lichten van de mogelijke materiële vergissing. Zij kon dit mondeling doen bij haar visumaanvraag of schriftelijk in de loop van het onderzoek naar haar aanvraag. Zij heeft dit evenwel nagelaten. Het getuigt bijgevolg niet van onzorgvuldigheid dat verwerende partij op dit vlak niet is overgegaan tot een verdere feitenvinding en verzoekster niet heeft gehoord over dit specifiek element.

De schending van de hoorplicht in combinatie met het zorgvuldigheidbeginsel kan niet worden aangenomen.

Verzoekster stelt ten slotte dat zij ondertussen de verbeterde documenten in haar bezit heeft en die kan voorleggen, en ze vermeldt tevens een document waaruit zou blijken dat zij in 2006 uit de echt gescheiden is van een andere man. Dit doet echter geen afbreuk aan de bestreden beslissing, die op correcte wijze is gesteund op de elementen zoals die voorlagen ten tijde van het nemen ervan. De beslissingnemende overheid kan geen rekening houden met documenten die haar niet werden voorgelegd. Er wordt tevens benadrukt dat de Raad als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 94) en de bestreden beslissing niet kan hervormen. De Raad kan de eventuele verbeterde huwelijksakte die nog niet werd voorgelegd aan het bestuur op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, niet betrekken in zijn wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing, evenmin als een document betreffende de scheiding van verzoekster in 2006 dat evenmin werd voorgelegd aan het bestuur. Ten slotte merkt de Raad op dat hij niet bevoegd is tot afgifte van een visum.

Verzoekster zet de schending van het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel niet met concrete gegevens uiteen, evenmin als de schending van de Richtlijn 2004/38 van 29 april 2004. Dit onderdeel van het middel is bijgevolg onontvankelijk.

Het eerste middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"Tweede Middel: Schending van de motiveringsverplichting van artikel 62,1e lid vreemdelingenwet. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van de rechten van verdediging. Schending van voormalig art. 40 en huidig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Schending van het proportionaliteitsbeginsel in het kader van artikel 8 EVRM. Schending van art. 164 van de Grondwet en art. 27 van het Wetboek van Internationaal privaatrecht.

-Schending van de motiveringsplicht

Artikel 62, 1 ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke

overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Dat verzoekers stellen dat de materiële motiveringsplicht geschonden is. Aan de motiveringsplicht is in casu geenszins voldaan.

1. De Dienst Vreemdelingenzaken is onbevoegd om over te gaan tot een beoordeling van het huwelijk in het kader van art. 27 van het WIPR.

Er is geen enkel motief in de bestreden beslissing betreffende het feit dat om welke reden ook geen rekening dient gehouden te worden met de formele rechtstoestand van verzoeker, met name het feit dat zij gehuwd is met een EU onderdaan. Dit gegeven dient op zich gemotiveerd te worden daar er anders ontegensprekelijk dient uitgegaan te worden van en rekening dient gehouden te worden met de formele rechtstoestand van een vreemdeling. Een weigering visum kan niet gegeven worden met betrekking tot een persoon die gehuwd is met een EU onderdaan, zonder enige specifieke motivering met betrekking tot het niet meer geldig zijn van deze rechtstoestand/ burgerlijke staat.

Verzoekers stellen dat de Dienst Vreemdelingen onbevoegd is inzake de beoordeling van hun burgerlijke staat.

Dat artikel 164 van de grondwet bepaalt dat het opmaken van de akten van de burgerlijk stand en het houden van de registers bij uitsluiting behoren tot de bevoegdheid van de gemeentelijke overheid.

De grondwetgever heeft terecht geoordeeld dat de beoordeling van de burgerlijke staat niet door eender welke overheid kan worden waargenomen.

Gelet op art. 164 dat uiteraard ook de openbare orde raakt, kan de Dienst Vreemdelingenzaken onmogelijk bevoegd zijn om de erkenning van de huwelijksakte te weigeren wanneer de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand van Antwerpen hiervoor bevoegd is. Deze is bij uitsluiting bevoegd om de erkenning ervan te weigeren of te aanvaarden na de controle voorzien in art. 31 WIPR.

Verzoekers menen dat de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk haar bevoegdheid overschrijdt door thans de huwelijksakte niet te erkennen.

Art. 27 van het WIPR vermeldt inderdaad dat authentieke akten door alle overheden kunnen worden geweigerd wanneer zij in strijd zou zijn met de openbare orde of indien er sprake zou zijn van wetsontduiking. De bestreden beslissing erkent het huwelijk echter helemaal niet omdat er sprake zou zijn van een schending van de openbare orde of van wetsontduiking. De bestreden beslissing stelt eenvoudig: "Bijgevolg weigert de Dienst Vreemdelingenzaken in het licht van het voorgaande het tussen H.A. en A.A. afgesloten huwelijk te erkennen".

Hieruit volgt dan ook dat de beslissing foutief gemotiveerd is, bijgevolg artikel 62,^{1^{ste}} lid vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt, net zozeer als de rechten van verdediging, voormalig art. 40 en huidig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, art. 164 van de Grondwet en art. 27 van het Wetboek van Internationaal privaatrecht.

2. Recht op gezinsleven overeenkomstig artikel 8 EVRM

Artikel 8, lid 1 E.V.R.M. stelt: "Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling."

Verzoekers zijn op 16.10.2007 gehuwd. Zij vormen samen een gezin. Dit wordt bevestigd door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Europees Hof voor de Rechten van de Mens, 28 Mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali t. Verenigd Koninkrijk:

"Whatever else the word "family" may mean, it must at any rate include the relationship that arises from a lawful and genuine marriage, such as that contracted by Mr. and Mrs. Abdulaziz and Mr. and Mrs. Balkandali."

Vrij vertaald:

"Onafhankelijk van wat het woord "familie" nog betekend, betekent het in elk geval een relatie die voortkomt uit een wettig en oprecht huwelijk, zoals hetgeen Dhr. en Mevr. Abdulaziz en Dhr. En Mevr. Balkandali"

De Raad van State stelt in zijn rechtspraak dat een inbreuk op het recht op eerbiediging van gezinsleven verantwoord moet worden.

R.v.St. 30 oktober 2002, nr. 112.059

"Il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit du requérant au respect de sa vie privée et familiale.

Considérant qu'en espèce, la motivation lacunaire et stéréotypée de la décision attaquée ne démontre pas qu'une vérification quelconque aurait été effectuée par la partie adverse quant à la nécessaire recherche d'un équilibre ou d'une élémentaire proportion entre les droits du requérant et l'intérêt de la sécurité nationale ou de l'ordre public; (...) la décision d'irrecevabilité n'expose pas en quoi l'ingérence dans la vie familiale du demandeur - vie familiale que la partie adverse ne met pas en cause — constitue, en l'espèce, une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, de la

défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou encore de la protection des droits et libertés d'autrui. »

Verzoekers stellen vast dat er echter geen rekening werd gehouden met hun recht op een effectief gezinsleven. De beslissing werd genomen zonder enige zorg voor de proportionaliteit ervan, gezien de impact die de beslissing heeft voor verzoekers.

De bestreden beslissing vormt dan ook een schending van artikel 3 EVRM.”

4.2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoekster de schending van de artikelen 40 en 40ter van de Vreemdelingenwet en de schending van de rechten van de verdediging niet nader uiteenzet, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is. Ten overvloede stelt verwerende partij dat de rechten van de verdediging op administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan.

Aan het doel van de formele motiveringsplicht is voldaan, nu uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent. De beslissing vermeldt de feitelijke en juridische overwegingen die eraan ten grondslag liggen. Verzoekster kan niet tegelijk de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

Uit artikel 27 van het WIPR blijkt duidelijk de bevoegdheid van de gemachtigde van de minister om te weigeren buitenlandse akten te erkennen. Het standpunt van verwerende partij dat zij hiervoor bevoegd is, vindt steun in de geldende rechtspraak en rechtsleer. Verwerende partij verwijst in dit verband naar arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De bevoegdheid van de gemachtigde van de minister doet geen afbreuk aan artikel 164 van de Grondwet, nu dit artikel enkel het opmaken van akten van de burgerlijke stand en het houden van registers betreft en geenszins een beslissing om al dan niet een huwelijk te erkennen. Gelet op het gegeven dat het huwelijk reeds bestond tussen verzoekster en de heer A.H. sedert 1 oktober 1990, dient te worden aangenomen dat de heer A.H. destijds op bedrieglijke wijze de Belgische autoriteiten opzettelijk heeft misleid. Daardoor heeft hij de Belgische nationaliteit kunnen verwerven en heeft verzoekster een visumaanvraag gezinshereniging kunnen indienen wegens huwelijk met een Belgische onderdaan. Dienaangaande werd door de gemachtigde van de minister geheel terecht geoordeeld dat er sprake was van valse verklaringen.

Betreffende de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM stelt verwerende partij dat het Europees Hof voor de rechten van de mens aanneemt dat uit artikel 8 van het EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat moment op het grondgebied vermag te verblijven. Het is verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen. Er werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van artikel 8 van het EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, maar verzoekster dient wel te voldoen aan de binnenkomst- en verblijfsvereisten. Er werd reeds geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. Er is geen sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM.

4.2.3. In de repliekmemoë herhaalt verzoekster het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift.

4.2.4.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze

heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en naar het beginsel “*fraus omnia corrumpit*”. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de frauduleus verkregen verblijfstitel en later de Belgische nationaliteit van de echtgenoot van verzoekster geen enkel recht kan geven op gezinshereniging, zodat de Dienst Vreemdelingenzaken weigert het afgesloten huwelijk te erkennen in België en dat dit huwelijk derhalve evenmin het recht op gezinshereniging opent. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoekster voert tevens de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster zet uiteen dat verwerende partij niet bevoegd is om over te gaan tot een beoordeling van het huwelijk in het kader van artikel 27 van het de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (hierna: WIPR) en dat de beslissing geen motivering bevat waarom geen rekening kan worden gehouden met het huwelijk van verzoekster.

In tegenstelling tot wat verzoekster beweert, bevat de bestreden beslissing wel degelijk een motivering met betrekking tot het niet meer geldig zijn van de gehuwde toestand van verzoekster. Er wordt immers gewezen op het feit dat de heer H.A., echtgenoot van verzoekster ten overstaan van de Belgische autoriteiten heeft verzwegen dat hij reeds gehuwd was in Bangladesh en dat hij bijgevolg valse verklaringen heeft afgelegd in het kader van zijn asielaanvraag en in het kader van zijn huwelijk met een Belg. De heer H.A. heeft bijgevolg zijn verblijfstitel en zijn Belgische nationaliteit op frauduleuze wijze verkregen, zodat deze volgens het beginsel ‘*fraus omnia corrumpit*’ geen recht kunnen geven op gezinshereniging, waardoor de Dienst vreemdelingenzaken het afgesloten huwelijk weigert te erkennen in België en het huwelijk geen recht opent op gezinshereniging.

De Dienst Vreemdelingenzaken is gerechtigd om een buitenlandse huwelijksakte niet te erkennen. Artikel 27, §1, eerste lid van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (WIPR) bepaalt wat volgt:

“Een buitenlands authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.”

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid die bij de uitoefening van zijn bevoegdheden van oordeel is dat ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder ingevolge de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 moet worden gelet – de

erkenning van een vreemde akte kan weigeren (cf. M. TRAEST, *commentaar bij artikel 27 in Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd*, J. ERAUW c.a. (eds.), Antwerpen, Intersentia en Brussel, Bruylant, 2004, (152) 153-154).

Te dezen is de verwerende partij de overheid die bevoegd is tot het verlenen van een visum 'gezinshereniging'. Zij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, §1, eerste lid van het WIPR, te weigeren wanneer zij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR. Aangezien het genoemde artikel 27, §1, eerste lid van het WIPR deze bevoegdheid tot *de-plano*-erkenning toevertrouwt aan "alle overheden", staat de omstandigheid dat de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand deze buitenlandse akte zou erkennen, er niet aan in de weg dat de verwerende partij binnen haar bevoegdheden, deze erkenning weigert.

Artikel 164 van de Grondwet luidt als volgt:

"Het opmaken van de akten van burgerlijke stand en het houden van de registers behoren bij uitsluiting tot de bevoegdheid van de gemeentelijke overheid."

In casu heeft de gemachtigde van de minister een buitenlandse authentieke akte niet erkend. De Raad stelt vast dat de aangevoerde bepaling de bevoegdheid van de gemeentelijke overheid betreft inzake het opmaken van de akten van burgerlijke stand en het houden van de registers, maar geen verband houdt met de erkenning van de geldigheid van buitenlandse akten. Deze bepaling wordt in casu niet dienstig aangevoerd.

De bestreden beslissing steunt op afdoende, ter zake dienende, deugdelijke en pertinente motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht en de overige door verzoekster ingeroepen bepalingen wordt niet aangetoond.

Verzoekster zet de schending van de rechten van de verdediging niet met concrete gegevens uiteen. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Het eerste onderdeel van het tweede middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4.2.4.2. Artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de "inmenging van het openbaar gezag" inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de

overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoekster in het kader van de eerbied voor haar privé-leven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds.

Verzoekster betwist niet dat de inmenging in haar familiaal leven is voorzien bij wet en wordt gerechtvaardigd door één of meerdere van de belangen vermeld in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar zij is van mening dat de inmenging een zware aantasting van haar familiaal leven uitmaakt en dat er schending is van het proportionaliteitsbeginsel. Verzoekster laat evenwel na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar privé- en familiaal leven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). Tevens dient te worden gesteld dat de bestreden beslissing één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden nastreeft en door de wet is voorzien en dat de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde en nodig is in een democratische samenleving. Het feit dat verzoekster in het buitenland gehuwd is met een Belg, volstaat op zich niet voor de toekenning van een visum. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk aangegeven aan welke voorwaarden in casu niet is voldaan.

De bestreden beslissing strekt er niet toe het privé- of familiaal leven van verzoekster te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt geen absoluut verbod in voor verzoekster om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, doch weigert in casu de visumaanvraag om verschillende redenen. In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de minister van Migratie- en asielbeleid, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de in casu vermeende inmenging in het privé- en familiaal leven van verzoekster niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. De gemachtigde van de minister heeft een correcte toepassing gemaakt van de terzake geldende wettelijke bepalingen.

De schending van artikel 8 van het EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel in samenhang daarmee kan niet worden aangenomen.

Verzoekster vermeldt tevens de schending van artikel 3 van het EVRM. Aangezien haar uiteenzetting echter artikel 8 van het EVRM betreft en zij de schending van artikel 3 van het EVRM niet verder met concrete gegevens uiteenzet, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

Het tweede onderdeel van het tweede middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoekende partij heeft geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.